

FELHŐORSZÁGBAN

Felhőországban egyszer jártam életemben. Akkor, mikor életemben először láttam haragosnak szülémet. Az pedig akkor volt, mikor azt kérdezte tőlem:

- Ki törte el a nagyapó poharát?

Kicsike voltam még, nem tudtam, hogy ha hibát tesz az ember, be is kell vallani, az annak a rendje. Lesütött fejjel vontam vállat.

- Tudom is én. Csak úgy eltörődött a pohár.

Szülém szomorúan nézett rám, s bánatosan beszélt inkább, mint haragosan:

- Jól van, fiam, nem vallatlak én tovább, ne félj. Gyáva is vagy, dacos is vagy: nem vagy az én fiam.

Azzal betette maga után az ajtót, engem pedig most már egészen elfutott a pulykaméreg.

- Azért se én törtem el a poharat! - toppantottam dühösen, s kifutottam búsulni a kertbe. Végighevertem a deszkapadon, s fölnéztem az égre, ahol lomhán úszkáltak a csodálatos alakú felhők. Volt köztük egész olyan is, mint egy kiscsikó. Karcsú dereka, formás kis feje, ezüstsörénye.

"Hej, ha én erre rápattanhatnék - gondoltam magamban -, meg se állnék, míg a kéményünk füstje látszik. Tudom, majd sírna akkor utánam szülém." Ahogy így tűnődtem, egyszerre csak vidám nyerítést hallok a hátam mögött.

- Mit parancsolsz, lelkem kis gazdám? Repüljek-e vagy szálljak? Keletnek-e vagy nyugatnak? Úgy-e, mint az ólommadár, vagy úgy, mint a haragos szélvész?

Hátranézek: hát, uramfia, ott toporzékol a felhőcsikó. Karcsú dereka, formás kis feje, ezüstsörénye. Ki se csodálkozhattam még magam rajta, már akkor ott ültem az arannyal futtatott nyeregben. Be se fordulhattam a konyhára útravalóért: mire eszembe jutott, akkorra fent lebegtünk a felhők csodavilágában. Ahogy letekintettem, akkorának tetszett az egész föld, mint egy szilvágombóc. Bezzeg elpityeredtem most, hogy a házunkat nem találtam meg rajta.

- Ne gondolj most avval - nyerített a felhőcsikó -, nézd meg inkább ezt a tündérpalotát.

Láttam én azt már a földről is sokszor, de sose gondoltam, hogy ilyen szép. Csupa kristály a küszöbe, csillog-villog a fala, mint a szivárvány, tündöklök, ragyog az aranyos teteje.

- Forduljunk be, táltos lovam, ebbe a mesebeli tündérpalotába! Hátha megkínálnak a tündérek egy kis marcipánnal.

Hát mire ezt kimondtam, híre-hamva se volt a palotának. Elfújta a szél, mint a pelyhet, hanem hozott helyette egész nyáját. Bodor bundájú, hófehér báránycsordák hosszú sorokban legelgettek az égi mezőkön.

- Ejnye, de szeretném őket megsimogatni! - nyújtottam ki a kezem.

Erre egyszerre szanaszét riadtak a báránycák. Szétfoszlottak, mint a füst, elszálltak, mint a pára.

- Jobban szeretem az olyan báránycákat, amilyenek mifelénk ugrándoznak a gyepen - mondtam elszomorodva.

- Sebj, kis gazdám - vigasztalt a felhőcsikó -, kapaszkodj inkább ennek a nyulacskának a fülébe, amelyik itt hányja előttünk a cigánykereket.

Hát abba lehetett volna, mert a nagy hamvas nyúlnak akkora füle volt, mint a malomvitorla. De ahogy utánakaptam, úgy eltűnt egy fának a koronájában, hogy pápaszemmel se lehetett volna megtalálni.

- Ejnye - csodálkoztam el -, minálunk nem szoktak a nyulak fára mászni.

- Hja, gazdikám, azok nem is felhőnyulak ám! Hát ilyen fák vannak-e tifelek, mint ez a felhőfa?

Bizony olyanok nincsenek, mert ez akkora fa volt, hogy a koronája beborította a fél eget. S az volt benne a legcsodálatosabb, hogy a tömördek dereka is egyre hajladozott, pedig szél se fűjt. Gyémántalmák csillogtak-villogtak az ágain, s úgy csörömpöltek, mint a jégeső.

- De már ebből viszünk szülémnek egy össze-maréknyit - kapaszkodtam feléje. De csak a semmibe markoltam bele. Eltűnt a fa, mintha ott se lett volna.

No, meg is eredt már a könnyem.

- Nagyon nem szeretem ország ez a felhőország, lovacsám. Semminek sincs percnyi megállása, még az ennivaló is elszalad az ember szája elől.

- No, megállj, mutatok én neked olyant is, ami nem szalad el - toppantott a felhőcsikó, s hipp-hopp, egyszerre csak egy rettenetes oroszlán tátotta ránc a száját. Fakó sörényét, ahogy fölborzolta, reszkettem, mint a kocsonya, hát még mikor elbődült a szörnyű vadállat:

- Ki törte el a nagyapó poharát?!

Még a felhőcsikó is megijedt ettől az üvöltéstől. Nagyot ugrott, s úgy ledobott magáról, hogy meg se álltam, míg a pad alá nem estem.

Hirtelen kinyitottam a szemem, és fölnéztem az égre. Nem volt ott se felhőoroszlán, se felhőcsikó, a sima kék égen derülten nevetett a nap. "Álom volt az egész - gondoltam magamban. - Az ám - tűnődtem -, de hát akkor mitől sajog úgy a vállam?"

Az lett biz annak a vége, hogy szépen leveregettem a ruhámról a port, s akármilyen csúfolódva nevettek a galambok a dúcban, alázatosan sompolyogtam be a tornácra.

- Szülém, én törtem el a nagyapó poharát.

Mire egy nagy karaj mézes kenyérrel megint visszamentem a kertbe, akkorára újra ott lebegett az égen egy csikó formájú felhő. De biz én azóta se kívántam felhőparipán nyargalódzni.